

Πατέρες της Εκκλησίας, οι άγιοι της εποχής τους (Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος Ι.Μ. Ιβήρων)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2a5Q5YR>]

Ο θεολογικός λόγος του Γρηγορίου Νύσσης, ενθέως φιλοσοφημένος και σαφής, είναι η ξεκάθαρη περιγραφή του ανθρώπου που διετύπωσε τα καίρια ερωτήματα. Βρήκε την απάντησι.

Ξεπέρασε τα εμπόδια. Υπερέβη τις νοητές Άλπεις. Έζησε το γεγονός να γίνουν γι' αυτόν γέφυρες τα χάσματα, και τα βουνά λεία, για να προχωρή ανεμπόδιστα. Ακούει την απάντησι του Θεού «δι ων απανάνεται»[5], δι' ών ο Θεός αρνείται να απάντησι. Και είναι η σιωπή και η μή απάντησι εκ μέρους του Θεού ευκρινής ερμηνεία που φωτίζει και καθησυχάζει τον Γρηγόριο.

Έχομε τον Μάξιμο, τον όντως μέγιστο Ομολογητή, που πλησιάζει λειτουργικώς

τον «των αρρήτων και αθεάτων μυστηρίων Θεόν»[6].

Δι' ολίγων λέει τα ατέλειωτα. Και μέσα στο σύμπαν της θεολογίας του αισθάνεται ότι υπάρχουν αστέρες αλήθειας, που το φως τους δεν έφθασε ακόμη στις αισθήσεις μας. Αυτός είναι η μεγάλη θεολογική αστραπή στην ιστορία, που φωτίζει, ελευθερώνει και ενώνει τα πάντα. Είναι η δικαίωση της αγωνιώδους προσδοκίας όσων προηγήθηκαν και εκφράζονται με τη σύντομη και περιπεπλεγμένη διατύπωση του Ηρακλείτου. Οι Πατέρες, επειδή είδαν το φως το αληθινόν, απέκτησαν πνευματική υγεία· ελευθερώθηκαν από τον εαυτό τους· απήλαυσαν την ελευθερία του μέλλοντος αιώνος· είναι χορτάτοι από τη Χάρι· έχουν εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού· είδαν που καταλήγουν όλα· έφτασαν να πούν συνειδητά: «Νύν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα... εν ειρήνη» (Λουκ. 2, 29). Γι' αυτό, μπορούν να δώσουν σωστή αγωγή στον νέο άνθρωπο. Κοντά τους νιώθεις άνετα. Δεν σε υποτιμούν. Δεν σε εκμεταλλεύονται. Δεν σε εξουθενώνουν. Δεν σου λένε ψέματα. Γιατί δεν έχουν κανένα πρόβλημα δικό τους να καλύψουν. Πιστεύουν, ζούν και ξέρουν ότι ο Θεός αγαπά κάθε πλάσμα Του. Αγαπά όλο τον άνθρωπο και την ελευθερία του. Και έχει σημασία μεγάλη να πλησιάσει κάποιος τον Θεό εν ελευθερία, όταν έλθη η ώρα του. Έχει σημασία να διακινδυνεύσει στο να κάμη κάποτε το προσωπικό του βήμα.

Να τολμήσει να εκφράσει τις αντιρρήσεις ή την αμφιβολία του, όπως ο Απόστολος Θωμάς (βλ. Ιω. 20, 24-25). Να εξομολογηθεί την αλήθεια. Να ακούσει τον Καλό Ποιμένα να τον καλή κατ' όνομα (βλ. Ιω. 10, 3). Να διάσχιση το κατώφλι της δειλίας. Να σχίση το χειρόγραφο της δουλείας. Να προχωρήσει εν ελευθερία. Να κάμη και το επόμενο βήμα: εκούσια να δουλωθεί στον Θεό. Να πη: «Θεέ μου, δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Ο αληθινός εαυτός μου είσαι Εσύ, που με έπλασες, με αγαπάς και με καλείς στην επικίνδυνη περιπέτεια της ελευθερίας, για να βρω την ψυχή μου, χάνοντάς την συνειδητά. Γι' αυτό, ζητώ και θέλω να γίνη το θέλημά Σου, όχι το δικό μου». Τότε αρχίζει να πατά σε άλλες βάσεις. Να πετά «επί πτερύγων ανέμων» (Ψαλμ. 103, 3) του Πνεύματος. Και η θεία χάρις τον φροντίζει ως η «όρνις· τα νοσσία εαυτής» (Ματθ. 23, 37).

Μ' αυτόν τον τρόπο ξεκινά. Κάνει τον σταυρό του, και προχωρεί προσφερόμενος στη θεία βουλή. Και ο Θεός δίδει χάρες και χαρές, χωρίς να το αξίζωμε. Γιατί κάθε εποχή «ούκ αμάρτυρον εαυτόν αφήκεν αγαθοποιών» (Πράξ. 14, 17)· πάντοτε είχε τους Αγίους Του· «ουκ αμάρτυρον εαυτόν αφήκεν» για κάθε άνθρωπο· καθένας μας εσωτερικά έχει εμπειρία της αγάπης Του.

5. Εις τον βίον Μωυσέως, 2, 232.

6. Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, ευχή μετά την είσοδο των αγίων Μυστηρίων

Από το βιβλίο: Φως Χριστού φαίνει πασι, έκδ. Ιεράς Μονής Ιβήρων.

Πηγή: Περιοδική Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης, «Ορθόδοξα Μηνύματα», έτος στ΄, τ. 16, σελ. 8-9, Νοέμβριος 2015 - Μάρτιος 2016